

Printesele din Ponilandia

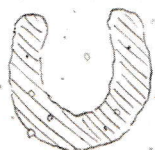
O prietenă magică

CHLOE RYDER

Traducere din limba engleză de
Mihaela Pogonici

Editura Paralela 45

Odată, la revărsatul zorilor, chiar înainte de răsăritul soarelui, doi ponei stăteau într-o curte împărătească și priveau întristați un zid de piatră.

— Zidul n-a fost gol de când mă știu. Nu-mi vine să cred că au dispărut toate potcoavele. Chiar înainte de Ziua Solstițiului de Vară, spuse armăsarul.

Era un animal chipeș, un ponei de culoare arămie, cu picioare puternice și ochi strălucitori, împodobit cu o eșarfă de mătase stacojie.

Lapa era din rasa palomino, delicată, dar mai estuoasă. Avea robă aurie și coadă de un alb imaculat, care se revărsa ca o cascadă. Necheză ușor:

— Și avem atât de puțin timp la dispoziție ca să le găsim.

Poneii priveau cu amărăciune cum întunericul se destramă și răsare soarele. Iar când prima rază poposi în curtea împărătească, zidul se luminează și ieșiră la iveală urmele rămase acolo unde atârâaseră, până nu de mult, potcoavele de aur.

— Ziua Solstițiului de Vară este cea mai lungă din an, spuse încet armăsarul. E momentul în care potcoavele noastre străvechi își refac energia magică. Dacă nu dăm de urma lor în opt zile, atunci, în amurgul celei de-a opta zile, magia lor seacă și frumoasa noastră insulă o să piară.

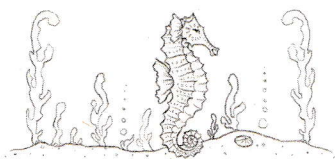

Oftă adânc și-și frecă ușor fruntea de fruntea reginei lui.

— Numai un miracol ne mai poate salva, mai spuse el.

Regina își plecă gâtul cu eleganță și diamantele de pe coroana ei sclipiră în lumina zorilor.

— Nu-ți pierde speranța, spuse ea blând. Presimt că miracolul e aproape.

Capitolul 1

Pippa MacDonald își conduse poneiul, pe Ghiocel, spre ultimul obstacol, un zid solid, roșu cu alb. Ghiocel ciuli urechile, forăi plin de entuziasm și o luă la trap.

— Ușurel, băiatule, spuse Pippa, și trase de hățuri.

Niciunul dintre concurenți nu reușise să execute fără greș proba de sărituri peste obstacole, așa că, dacă săritura le ieșea, Pippa și Ghiocel

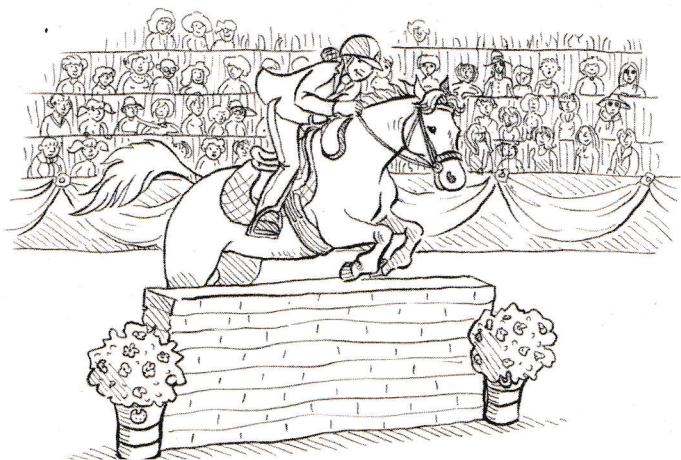
câștigau competiția și se întorceau acasă cu o cupă de argint și o cocardă roșie. Când se apropiară de zid, Pippa încercă să-și stăpânească zvâcnetele stomacului.

— Vom reuși, îi șopti ea lui Ghiocel.

Fata se aplecă în față și se ridică în șa, slăbind strânsoarea hățurilor, pentru a nu-l încurca pe Ghiocel, și-l îmboldi să sară. Ghiocel sări nerăbdător peste zid, purtând-o pe Pippa prin aer. Preț de o secundă magică, simțiră că zboară. Orice urmă de frică de înălțime dispăruse.

Adieri de aer proaspăt răcoriră chipul Pippei și-i scoaseră câteva șuvițe negre și ondulate din plasa cu care își prinsese părul. Ghiocel sărise impecabil, fluturându-și coada la aterizare.

— Da! țipă Pippa în culmea fericirii și-l conduse spre linia de finis.

Publicul aclama, dar o voce răsuna mai tare decât toate:

— Pippa! Trezește-te, trebuie să plecăm!

Pippa se trezi brusc și fu cât pe ce să cadă din pat. Ghiocel, arena și mulțimea dispărură fără urmă. Fetița clipi și-și roti privirea prin camera pe care o împărțea cu sora ei mai mare, Miranda.

Nu era greu să-ți dai seama care jumătate îi aparținea micuței Pippa. Peretele ei era acoperit

până la refuz cu fotografii de ponei – mari, mici, negri, murgi, roibi, rotați, palomino și suri. Fotografia ei preferată era cea cu Ghiocel, un ponei argintiu cu ochi mari, căprui.

Și peretele Mirandei fusese acoperit la un moment dat cu poze de cai, dar mai târziu le înlocuise cu afișele unor băieți – unii, staruri de cinema, alții, soliști din trupe de muzică. De altfel, fiecare soră credea despre peretele celeilalte că e cât se poate de caraghios.

— Ești gata, scumpi? o întrebă mama din prag.

— Aproape, strigă Pippa și sări din pat, urmând-o pe mama ei pe scări. Mi-ai luat costumul de baie?

— Normal, îi răspunse mama zâmbind. Hai, fuguța, pregătește-te de drum.

Afară era înăbușitor de cald și Pippa se bucura că pleacă la mare cu mama, cu Miranda și cu fratele lor mai mic, Jack, și că schimbă apartamentul din oraș pe căsuța de vacanță de la malul mării. Fetița simțea o nerăbdare așa de mare, că țopăia pe trotuar și călărea un ponei imaginar în timp ce aștepta ca mama să aducă mașina și să încarce valizele în portbagaj.

— Ce imatură ești, spuse Miranda exasperată și se trânti în scaunul din dreapta șoferului.

Mama îl puse pe Jack în scaunul lui de mașină și Pippa își reluă locul obișnuit pe bancheta din spate, lângă fratele ei.

— Am plecat! chiui Pippa când mama porni motorul.

Fetița privea visătoare pe geam și urmărea cum străzile aglomerate ale orașului lăsau